

Anna Pęziół-
-Wójtowicz

Realizacja zadań polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa i obrony

Wprowadzenie

Ewolucja polityki bezpieczeństwa Unii Europejskiej na przestrzeni lat ulega ciągłej zmianie i dostosowaniu do wyzwań w zakresie bezpieczeństwa na arenie międzynarodowej. Wzmacnianie polityki obronności Unii Europejskiej stanowi o wspólnych dążeniach państw europejskich do pogłębiania współpracy pomimo występujących rozbieżności politycznych. Wraz z przystąpieniem Polski do współpracy strukturalnej w ramach europejskiej *Permanent Structured Cooperation* (PESCO) w 2017 r., która przenosi państwa Unii na kolejny ściślejszy poziom współpracy, warto przypomnieć, w jaki sposób Polska nadawała ton w europejskich relacjach w zakresie obronności w czasie przewodniczenia Radzie UE.

Wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) zastąpiła dotychczasową europejską politykę bezpieczeństwa i obrony (EPBiO). Państwa Unii Europejskiej dokonały nie tylko zmiany nazwy działań europejskich w zakresie obrony, ale przede wszystkim doprowadziły do określenia rozszerzenia współpracy w zakresie obronności. Główny cel, jaki przyświecał rozwojowi WPBiO, opierał się na wzmocnieniu potencjału obronnego Unii Europejskiej w tak trudnym, pod względem politycznym i ekonomicznym, okresie dla Europy. Prezydencja Polski w roku 2011, która była również pierwszą prezydencją Polski, stanowiła doskonałą okazję do podkreślenia pozycji na arenie europejskiej, a działania Ministerstwa Obrony Narodowej podczas prezydencji skupione były na urealnieniu współpracy wszystkich członków Unii na rzecz obronności europejskiej. Zaangażowanie Ministerstwa Obrony Narodowej w czasie prezydencji miało też na celu zrealizowanie polskich interesów w rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony.

Przyjęty w roku 2011 przez Radę Ministrów program polskiego przewodnictwa wskazywał m.in. cele dla Ministerstwa Obrony Narodowej¹. W celach strategicz-

¹ *Program polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej 1 lipca 2011 r. – 31 grudnia 2011 r.*, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Warszawa 2011.

nych i operacyjnych programu podkreślono konieczność rozwoju WPBiO: „Prezydencja zamierza rozpocząć debatę nad wzmocnieniem struktur odpowiadających za przygotowanie i planowanie operacji, tak by odzwierciedlały one unikatowy cywilno-wojskowy charakter działań stabilizacyjnych i kryzysowych UE. Będzie też wspomagać działania na rzecz utrwalania bezpośredniego dialogu UE z NATO. Istotnym elementem polskiego przewodnictwa w Radzie UE będzie wzmocnienie zdolności wojskowych i cywilnych UE. Zamierzamy też m.in. podjąć inicjatywę poprzedników w kwestii rozwoju powiązań między Wspólną Polityką Bezpieczeństwa i Obrony oraz Przestrzenią Wolności Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości”². Przez pół roku Polska miała wpływ na kształt kierunku działania UE, a Ministerstwo Obrony Narodowej realizowało konkretne zadania w zakresie obszaru obronności europejskiej.

Minister Bogdan Klich w marcu 2011 r. przedstawił główne priorytety prezydencji realizowane przez resort obrony narodowej, wskazując, że głównym celem jest „bardziej zdolna do działań, spójna i aktywna Unia Europejska”³.

Oprócz tego do głównych celów prezydencji Polski w zakresie bezpieczeństwa i obrony należało:

1. Zwiększenie użyteczności Grup Bojowych.
2. Wzmocnienie zdolności UE do planowania i prowadzenia operacji.
3. Rozwój prac w zakresie inicjatywy *Pooling and Sharing*, wspólnego pozyskiwania i wykorzystania zdolności obronnych.
4. Współpraca UE z partnerami wschodnimi.
5. Współpraca UE–NATO⁴.

Tabela 1. Wykaz najważniejszych przedsięwzięć realizowanych przez MON w ramach prezydencji Polski w Radzie UE w 2011 r.

Data	Wydarzenie	Miejsce
2 lipca	Uroczyste rozpoczęcie przez MON prezydencji Polski	Polska, Warszawa
5 lipca	Seminarium nt. Grup Bojowych	Belgia, Bruksela
18–19 lipca	Nieformalne Spotkanie Dyrektorów ds. Polityki Obronnej	Polska, Sopot
6 września	Konferencja pt. „Współpraca z partnerami wschodnimi w sferze CSDP”	Polska, Warszawa
5–6 września	Seminarium pt. „Bezpieczeństwo dostaw”	Polska, Kielce
20 września	Nieformalne Spotkanie Komitetu Specjalnego ds. Athena	Polska, Kraków
22–23 września	Nieformalne Spotkanie Ministrów Obrony Państw UE	Polska, Wrocław

² Tamże, s. 9.

³ Przemówienie Ministra Obrony Narodowej Bogdana Klicha w Akademii Obrony Narodowej, <http://archiwalny.mon.gov.pl/pl/arttykul/10782> [dostęp: 3.12.2018].

⁴ Tamże.

14–15 października	Konferencja pt. „Europejska inicjatywa wymiany oficerów młodszych” inspirowana programem Erasmus	Polska, Warszawa
18–19 października	Nieformalne Spotkanie Komitetu Wojskowego UE	Polska, Kraków
27–28 października	Spotkanie dyrektorów ds. polityki obronnej oraz posiedzenie grupy ds. zdolności EU–NATO	Belgia, Bruksela
22 listopada	Spotkanie Komitetu Wojskowego UE z udziałem szefów sztabów UE	Belgia, Bruksela
30 listopada	Rada ds. Zagranicznych z udziałem ministrów obrony	Belgia, Bruksela

Źródło: opracowanie własne na podstawie: <http://archiwalny.mon.gov.pl/pl/strona/339> [dostęp: 3.12.2018].

Jako poparcie dla kierunku starań dyplomatycznych polskiej prezydencji można przyjąć wystąpienie wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton w lipcu 2011 r. w raporcie na temat rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, w którym wskazywała na potrzebę stworzenia stałego cywilno-wojskowego dowództwa planowania i prowadzenia operacji, zaangażowania Unii Europejskiej w operacje z udziałem grup bojowych, wspólne wykorzystanie zdolności obronnych oraz dalszą poprawę stosunków między Unią Europejską i NATO⁵.

Polska we współpracy z państwami Trójkąta Weimarskiego promowała inicjatywę *Pooling and Sharing*, której celem było m.in. złagodzenie wpływu kryzysu gospodarczego na finansowanie wydatków obronnych. Inicjatywa państw europejskich stanowiła dodatkowy asumpt w działaniach polskiej dyplomacji wojskowej, miała przebiegać w etapach, a zgłaszanie konkretnych programów przypadało na początek polskiej prezydencji⁶.

Realizacja założeń programowych polskiego przewodnictwa przez Ministerstwo Obrony Narodowej

Ministerstwo Obrony Narodowej realizowało zadania wynikające z programu prezydencji Polski przez Podsekretarza Stanu ds. Polityki Obronnej, Zespół ds. udziału MON w sprawowaniu przewodnictwa w Radzie UE oraz Zespół ds. zorganizowania i przeprowadzania przedsięwzięć międzynarodowych wynikających z przewodnictwa Polski w Radzie UE.

Podsekretarz Stanu ds. Polityki Obronnej koordynował całość prac resortu w zakresie przygotowania na szczeblu centralnym.

Zespół ds. udziału MON w sprawowaniu przewodnictwa w Radzie UE powołany został decyzją MON nr 387 z 14 sierpnia 2008 r.⁷, odpowiadał m.in. za wypra-

⁵ C. Ashton, *High Representative's Report on Common Foreign and Security Policy*, <https://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%2012562%202011%20INIT> [dostęp 3.12.2019].

⁶ Do września 2011 r. Polska zgłosiła 15 programów rozwoju zdolności. Katalog propozycji priorytetowych działań zawierał ok. 303 obszarów działań.

⁷ Dz.U. z 2008 r. nr 17, poz. 214.

cowywanie priorytetów prezydencji w zakresie EPBiO, projektów dokumentów Unii Europejskiej do przedłożenia państwom członkowskim, przygotowanie projektów aktów prawnych oraz koordynację współpracy MON z innymi ministerstwami i urzędami w zakresie realizacji zadań prezydencji.

Zespół ds. zorganizowania i przeprowadzania przedsięwzięć międzynarodowych wynikających z przewodnictwa Polski w Radzie UE był zespołem nieetatowym powołanym decyzją MON w 2010 r.

Większość zadań powierzonych do realizacji resortowi obrony zostało osiągniętych, a ostateczny kształt wypracowanych podczas polskiej prezydencji decyzji został zawarty w konkluzjach⁸ Rady Europejskiej z 1 grudnia 2011 r.⁹ dotyczących WPBiO.

Zwiększenie użyteczności i dostępności Grup Bojowych UE

Zagadnienie Grup Bojowych podczas polskiej prezydencji obejmowało włączenie w skład grupy komponentu umożliwiającego współpracę z podmiotami cywilnymi, wydłużenia dyżuru bojowego z 6 do 12 miesięcy i zwiększenia zakresu finansowania GB w ramach mechanizmu Athena¹⁰. Do czasu polskiego przewodnictwa Radzie UE kwestia Grup Bojowych napotykała na opór ze strony wszystkich państw członkowskich, była tematem niewygodnym, przejawiało się to m.in. w nieobsadzaniu niektórych dyżurów GB. Brak woli politycznej powodował niedostateczne wykorzystanie możliwości GB do realizacji zadań *stricte* operacyjnych i dostosowanie do współpracy cywilno-wojskowej. Zaangażowanie operacyjne niektórych państw europejskich w operację w Afganistanie oraz ograniczenia budżetów obronnych państw członkowskich nie sprzyjały realizowaniu postanowień traktatu lizbońskiego oraz koncepcji dotyczącej Grup Bojowych¹¹.

Jednym z działań, jakie podjęło Ministerstwo Obrony Narodowej, aby podkreślić znaczenie tematu rozwoju Grup Bojowych, było zorganizowane 5 lipca 2011 r. seminarium nt. Grup Bojowych. Celem konferencji było omówienie propozycji rozwiązań polskiej prezydencji w zakresie wzmocnienia zdolności Grup Bojowych Unii Europejskiej oraz dostosowania ich do zmieniających się wymagań operacyjnych w kompleksowych działaniach o charakterze wojskowo-cywilnym¹².

⁸ Rada Europejska przez konkluzje wpływa na program polityczny realizowany przez UE. Są one przyjmowane w drodze konsensusu między wszystkimi państwami członkowskimi.

⁹ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%2017991%202011%20INIT> [dostęp: 3.12.2018].

¹⁰ Rada Unii Europejskiej w 2004 r. uruchomiła mechanizm Athena. W finansowaniu unijnych operacji wojskowych uczestniczy 27 państw członkowskich UE. Program finansuje wspólne koszty operacji wojskowych UE oraz koszty poszczególnych państw, w tym zakwaterowanie, paliwo i podobne wydatki związane z kontyngentami krajowymi.

¹¹ *European Union Battlegroup Concept*, <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11624-2014-EXT-1/en/pdf> [dostęp: 3.12.2018].

¹² <http://archiwalny.mon.gov.pl/pl/artykul/11500> [dostęp: 3.12.2018].

Sesje seminarium dotyczyły kilku zagadnień: uwarunkowań politycznych procesu formowania i wykorzystania grup bojowych, przerzutu Grup Bojowych do rejonu operacji, problemów i sposobów ich rozwiązania w zakresie transportu strategicznego, logistyki i finansowania operacji oraz rozwój cywilno-wojskowej strategii dla WPBiO¹³.

Konkluzje Rady UE potwierdziły znaczenie Grup Bojowych jako narzędzia reagowania kryzysowego i zwiększenia interoperacyjności sił zbrojnych państw UE oraz potrzebę dalszych prac nad rozwojem propozycji przedstawionych podczas polskiej prezydencji¹⁴. Ponadto 8 grudnia 2011 r. Rada UE przyjęła deklarację w sprawie wspólnego finansowania transportu GB dyżurujących w latach 2012–2013¹⁵. Umożliwiło to wykorzystanie samolotów transportowych do przewozu Grup Bojowych. Deklaracja miała istotny wpływ na trwający w pierwszej połowie 2013 r. dyżur GB państw Trójkąta Weimarskiego, którego Polska była państwem ramowym, a wydatki na transport powietrzny zajmowały pierwsze miejsce w wydatkach na transport strategiczny w rejon operacji UE.

Wzmocnienie zdolności UE do planowania i prowadzenia operacji

Zamierzeniem Polski w tym obszarze było usprawnienie mechanizmu planowania i prowadzenia operacji. Grupy Bojowe miałyby funkcjonować jako siły szybkiego reagowania. Wypośredkowanie wszystkich tendencji i niejednokrotnie sprzecznych wizji użycia Grup Bojowych prowadziło do licznych dyskusji wewnątrz UE. Stanowisko Polski związane było z dotychczasowymi doświadczeniami wojskowymi i dążeniem do uzupełnienia gwarancji bezpieczeństwa, jakie zapewniało NATO¹⁶. Konkluzje Rady UE wiązały się z potrzebą usprawnienia mechanizmu planowania i prowadzenia operacji przez UE. Zapewnienie większej synergii działań cywilno-wojskowych oraz wzmocnienie planowania wyprzedzającego znalazło wyraz w kompromisie zawartym w Konkluzjach Rady. Wskazano na potrzebę usprawnienia mechanizmu planowania operacji UE m.in. przez współpracę cywilno-wojskową, a także efektywniejsze wykorzystanie istniejących struktur Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych UE.

¹³ W seminarium udział wzięło ponad stu ekspertów, reprezentujących instytucje europejskie, kraje członkowskie Unii Europejskiej, instytuty badawcze i ośrodki akademickie. Na seminarium przybyli m.in.: Bogusław Winid, ambasador Rzeczypospolitej Polskiej przy NATO, gen. broni Jean-Paul Perruche, były szef Sztabu Wojskowego Unii Europejskiej (EUMS) oraz Dick Zandee z Europejskiej Agencji Obrony (EDA).

¹⁴ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%2017991%202011%20INIT> [dostęp: 3.12.2018], Konkluzja Rady Unii Europejskiej, s. 8.

¹⁵ *Odpowiedź sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej – z upoważnienia ministra*, <http://sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/InterpelacjaTresc.xsp?key=09225FB7> [dostęp: 3.12.2018].

¹⁶ Polska tworzyła GB w pierwszym półroczu 2010 r. wraz z Niemcami, Litwą, Słowacją oraz Łotwą.

Rozwój inicjatywy wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności obronnych

Osiągnięcie postępu w pracach nad inicjatywą *Pooling and Sharing*¹⁷ wraz z przyjęciem propozycji konkretnych rozwiązań oraz podtrzymanie politycznego zainteresowania i wsparcia dla tej inicjatywy stanowiło praktyczny wymiar zabiegów dyplomatycznych polskiej prezydencji. Rada Sterująca Europejskiej Agencji Obrony przyjęła w listopadzie 2011 r. katalog 11 programów ujętych w ramy inicjatywy *Pooling and Sharing*. Główne obszary, w jakich państwa członkowskie zobowiązały się współpracować, dotyczyły m.in.: tankowania w powietrzu, inteligentnej amunicji, szkolenia załóg powietrznych, morskich – w tym logistycznych, rozpoznania satelitarnego, komunikacji satelitarnej. Polska zadeklarowała udział w programie nadzorowania obszarów morskich i pozyskiwania usług satelitarnych. Podjęcie inicjatywy i określenie jej początkowych ram wiązało się z koniecznością racjonalnego podchodzenia przez państwa członkowskie do kwestii wydatków na obronność w czasie kryzysu finansowego¹⁸. Narzędzie polityki obronnej UE, jakim stawała się inicjatywa *Pooling and Sharing*, wskazywała na zalety współdziałania państw członkowskich w zakresie utrzymania zdolności obronnych. Kryzys ekonomiczny, jaki dotknął Europę, wymusił na państwach Unii pogłębienie wysiłków na rzecz rozwoju inicjatywy *Pooling and Sharing*.

Rozwój współpracy UE z partnerami wschodnimi

Przeniesienie aktywności UE w kierunku Partnerstwa Wschodniego w obszarze WPBiO oraz pogłębienie współpracy sektorowej z państwami regionu miało na celu zrównoważenie dotychczasowego zaangażowania zewnętrznego UE. Udział UE w regionalnych inicjatywach i projektach było postrzegane również jako usystematyzowanie dotychczasowych relacji z sąsiadami UE. Podjęcie tematów warunkujących szeroką dyskusję spowodowało zwiększenie zrozumienia dla kwestii konieczności rozwoju Partnerstwa Wschodniego. Organizowane kolejne spotkania z partnerami wschodnimi dotyczyły obszarów związanych ze współpracą szkoleniową, zwiększeniem zaangażowania partnerów w operacje i misje UE. Konferencja zorganizowana we wrześniu 2011 r. w Warszawie pt. *Współpraca z partnerami wschodnimi w obszarze CSDP* stanowiła przegląd działań, jakie UE podejmuje w obszarze współpracy z partnerami wschodnimi oraz wskazała obszary potencjalnej współpracy w tym obszarze. Dyskusja podczas konferencji obejmowała kierunki możliwych obszarów współdziałania z państwami Europy Wschodniej i Zakaukazia. Dokonano przeglądu istniejących już inicjatyw unijnych, jak również poznano oczekiwania partnerów wschodnich wobec przedstawionych propozycji

¹⁷ Inicjatywa *Pooling and Sharing* zakłada zwiększenie efektywności pozyskiwania zdolności obronnych.

¹⁸ Nowa Perspektywa Finansowa na lata 2014–2020 wymagała wcześniejszej dyskusji nad ramami finansowymi UE.

oraz ich opinii nt. rozwoju WPBiO¹⁹. Propozycje wysuwane przez Polskę spotkały się z poparciem państw UE. Konkluzje Rady UE dotyczyły rozwoju współpracy ze wschodnimi sąsiadami UE w celu pogłębienia bezpieczeństwa i stabilności regionu²⁰.

Współpraca UE–NATO

Wzmocnienie współpracy Unii Europejskiej z NATO stanowiło naturalne dążenie państw członkowskich tych organizacji. Dostosowanie wzajemnych mechanizmów, możliwość współdziałania, a także dialog polityczny były obszarami, które Polska prezydencja chciała wzmocnić oraz rozwijać. Świadoma skomplikowanej sytuacji związanej z kwestią cypryjską i fiaskiem inicjatywy zjednoczenia Cypru Polska wspierała dialog polityczny i harmonizację inicjatywy *Pooling and Sharing*, *Smart Defence* oraz rozwój szczegółowych programów współpracy m.in. w zakresie przeciwdziałania zagrożeniom chemicznym, biologicznym, radiologicznym²¹. Z powodu pragmatyzmu właśnie polska prezydencja nie akcentowała kwestii rozwoju relacji UE–NATO jako głównego postulatu programu przewodnictwa.

Posumowanie

Tło polityczne i ekonomiczne polskiej prezydencji nie sprzyjało dyskusji oraz działaniom związanym z zaangażowaniem państw europejskich w pogłębianie współpracy strukturalnej, zaangażowania operacyjnego oraz współpracy UE z NATO. Pomimo tego włączenie do dyskusji unijnej tematów wydatkowania budżetów obronnych w ramach poszczególnych inicjatyw sprzyjało wysiłkom dyplomacji polskiej poszerzenia współpracy na rzecz WPBiO. Zadania, jakie zostały powierzone Ministerstwu Obrony Narodowej do realizacji, znajdowały się w obszarze największych wyzwań, przed jakimi stała Unia Europejska. Ministerstwo Obrony Narodowej wprowadziło do dyskusji politycznej tematy wymagające poparcia ze strony największych członków Unii Europejskiej. Zaangażowanie Polski we współpracę w ramach Trójkąta Weimarskiego²² miało zasadnicze znaczenie w obszarze poparcia Niemiec i Francji na rzecz inicjatywy *Pooling nad Sharing*. Projekt Weimarskiej Grupy Bojowej stanowił pierwszy krok w zakresie sił szybkiego reagowania. Działania podejmowane przez Polskę w czasie prezydencji na rzecz rozwoju współpracy unijnej w ramach WPBiO doprowadziły do wzmożonej dyskusji i wskazania, że bez pogłębionej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa obowiązujące rozwiązania będą ulegały zatarciu. Brak wcześniejszej woli politycznej państw europejskich w zakresie realizowania projektów, które mogłyby

¹⁹ <http://archiwalny.mon.gov.pl/pl/artukul/11687> [dostęp: 3.12.2018].

²⁰ Konkluzje Rady Unii Europejskiej, s. 10, <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%2017991%202011%20INIT> [dostęp: 3.12.2018].

²¹ Tamże, s. 2.

²² Zaangażowanie Polski w Inicjatywę Gandawską.

doprowadzić do ujednoczenia struktur dowodzenia, powodował nieefektywność działań armii europejskich na rzecz operacji Unii. Polska, popierając idee cyklicznych dyżurów Grup Bojowych, dążyła do zmiany w podejściu państw unijnych do kwestii wystawiania GB. Propozycja włączenia personelu cywilnego do Grup Bojowych spotkała się z poparciem ze strony państw członkowskich, doprowadzając do lepszej koordynacji działań z podmiotami cywilnymi w obszarze działań GB. Rozszerzenie współpracy ze wschodnimi sąsiadami UE zapewniło podstawy do dalszego zaangażowania UE w regionie, perspektywy dyskusji o wzmocnieniu strukturalnej współpracy, a także zaznaczono dążenie do wprowadzenia równowagi w zakresie zaangażowania w umacnianie równowagi w działaniach zewnętrznych UE. Realizacja założeń polskiej prezydencji w zakresie obronności stanowiła o skuteczności organizacji przedsięwzięcia. Zabiegi dyplomatyczne, działania dyplomacji wojskowej, umiejętne dostosowanie struktur organizacyjnych przez Ministerstwo Obrony Narodowej do wyzwań określonych przez planowanie długookresowe oraz reagowanie na zmieniającą się sytuację polityczną i międzynarodową zapewniło skuteczną realizację powierzonych zadań. Działania podjęte przez Polskę w obszarze obronności europejskiej stanowiły istotne wzmocnienie pozycji Polski w Unii Europejskiej i wzmocnienie pozycji w regionie. W ten sposób Ministerstwo Obrony Narodowej realizowało również zadania związane z zapewnieniem Polsce odpowiednich warunków do funkcjonowania na arenie międzynarodowej. Polski interes narodowy w okresie sprawowania przez Polskę prezydencji wymagał odpowiednich działań dyplomacji wojskowej zarówno na poziomie organizacyjnym, jak i politycznym. Umiejętne dostosowanie środków dyplomatycznych przez Ministerstwo Obrony Narodowej doprowadziło do osiągnięcia zamierzeń polskiej prezydencji. Inicjatywy pogłębienia współpracy państw europejskich na rzecz wspólnej polityki bezpieczeństwa podjęte podczas polskiej prezydencji świadczyły o wzmocnieniu pozycji Polski w Unii i zwiększeniu zrozumienia dla działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa regionalnego.

Streszczenie

Artykuł stanowi analizę głównych zadań polskiej prezydencji w Radzie Europy w 2011 r. w obszarze bezpieczeństwa i obrony z uwzględnieniem uwarunkowań geopolitycznych Unii Europejskiej. Autorka opisuje, w jaki sposób Polska wniosła nowy impuls w rozwój inicjatyw: *Pooling and Sharing*, zwiększenia użyteczności Grup Bojowych oraz wzmocnienia planowania i prowadzenia operacji.

Słowa kluczowe: Unia Europejska, obronność, bezpieczeństwo, polska prezydencja w Radzie UE.

The Priorities of the Polish Presidency of the Council of the European Union in Security and Defence

Abstract

The article analyzes the main goals of the Polish Presidency of the Council of the European Union in the area of security and defense, considering the geopolitical conditions in which the European Union was found. Author describe how Polish Presidency has brought a new impetus to the development of initiatives in the defence area: Pooling and Sharing, usability of Battle Groups and strengthened planning and conducting operations.

Keywords: European Union, defence, security, Polish Presidency of the Council of the European Union.